AGYS TIMES

Zdarec všichni,

právě jste otevřeli nové číslo AgysTimes, doufáme, že se vám bude číst stejně tak dobře, jako nám se psalo. Dočtete se v něm o novinkách a akcích z AGYSU. Zavzpomínejte si s námi na staré časy!

redaktorky AgysTimes

Přednášky a akce Public Relations

HYUNDAI

Dne 27. 2. 2018 se třídy Public Relations zúčastnily exkurze ve firmě HYUNDAI v Nošovicích. Součástí exkurze byla přednáška manažerky v oboru PR. Studenti se projeli vláčkem a poznali prostředí v automobilovém průmyslu. Náročná tříhodinová cesta byla únavná, ale zvládli jsme to. Získáním nových informací už vím alespoň něco o PR v automobilovém průmyslu.

Eliška, 2. A

FOXCONN

Ve středu 7. února 2018 se třídy 2.A a 3.A podívaly do Foxconnu v Pardubicích. Nejprve musely projít hlavní vrátnicí, při které byl zkontrolován občanský průkaz a telefony studentů. Byl to celkem zdlouhavý proces, protože se každý musel kontrolovat podrobně. Všichni dostali VIP kartičku, díky které se mohli pohybovat v prostorách Foxconnu. Všechny věci si studenti nechali v jedné místnosti, poté každý dostal speciální košili, kterou museli mít na sobě po celou dobu přehlídky jedné z budov Foxconnu. Šli se podívat do budovy, kde se testují reklamované výrobky pro největší internetový obchod Amazon. Bylo to opravdu zajímavé, protože nejprve každý zaměstnanec musí přijít na závadu, kterou daný produkt má, a poté pracuje s daným výrobkem (hraní PC her, poslouchání hudby, testování dronů), aby potvrdil, že je již v pořádku. Když jsme se vrátili zpět do hlavní budovy, čekala nás zajímavá přednáška od manažera PR a komunikace Foxconnu. Trvala přibližně hodinu a žáci se mohli dozvědět to, jak Foxconn funguje, jaké jsou pro něj priority, co plánuje do budoucna atd. Byl to velice zajímavě strávený den, při kterém se studenti dozvěděli mnoho nových informací, které jistě o Foxconnu doposud nevěděli.

Inika Šedivá, 2. A

DOMINIK BARTÁK

Ve čtvrtek se na naší škole uskutečnila beseda s tiskovým mluvčím Pardubického kraje Dominikem Bartákem. Mluvili jsme nejen o práci mluvčího, ale také o reklamě a aktuální politické situaci.

VELETRH FIKTIVNÍCH FIREM

Dne 11. ledna 2018 se na naší škole, jako každý rok, uskutečnil veletrh fiktivních firem. Ani tento rok nechyběly na veletrhu školy z Pardubic i z okolí. Brzy ráno, po sedmé hodině, do školy přicházelo opravdu mnoho žáků a pedagogů. Všichni spěchali na svá místa, aby si mohli postavit svůj stánek tak, jak má vypadat, a pomalu se začali připravovat na příchod návštěvníků. Ani naše škola nebyla pozadu. Hned ráno si studenti třetích ročníků připravili naprosto vzorně své stánky, a i když byli všichni nervózní, jak to všechno dopadne, zvládli vše na jedničku. Soutěžilo se například o vizitky, vzhled stánku, komunikaci, propagaci firmy atd. Studenti Agysu do toho dali opravdu vše, a i proto získala fiktivní firma Waffler's, s. r. o., první místo, díky kterému postoupila do dalších kol. Velmi gratulujeme všem zúčastněným a především našim studentům!

Inika Šedivá, 2. A

ROZHOVOR S CYNTIOU NOVOTKOVOU

ZNAČKA CYNTIABIANCA

Kdy tě poprvé napadla myšlenka, že chceš navrhovat své vlastní oblečení?

C: To bolo nejak odmalička, pamatam si keď sme to riesili s maminou, nepamatam si ale kolko sme mali presne rokov. Potom som prišla na gympel s tym, že chcem byt veterinarka a Biana ostala na zakladnej a postupom času ako sme sa ostrihali, sme začali rozmyslat nad znackou (to sme mali 13), zacali sme davat dokopy nejake veci, ale aj to hned padlo ...Myslim v tom zmysle, že sme zacali robit ine veci. Zacali sa viac venovat foteniu a veci okolo toho. Potom sme isli na strednu presnejsie na umelecku na odevny dizajn a tam to prislo zase, ale ta skola , ta nas demotivovala. Zacali sme cvicit a povedali sme si, ze s oblecenim uz nikdy robit nebudeme. Ako nas vyhodili, zase to prislo. Asi aj pret,o že sme mali "volnu ruku" a nikto nam nehovoril co ano co nie.

Jaké byly začátky? Co podpora ostatních?

C: (haha) Stale sme na začiatku, to este vidim ze na začiatku budeme tak 5 rokov min. Ale ludia, co nas sleduju (ako ktorí) tí nas podporovali, tí čo nas sleduju uz dlhsie vedeli, že sme chceli niečo take robit a aj ze sme to chystali. Asi nam aj trochu verili lebo zakazdym ked sme si niečo povedali, že to chceme tak to musime dosiahnut aj keby neviem co haha.

Věnuješ se v současné době ještě něčemu jinému?

C: Cviceniu, presnejsie sa zameriavame na spodnu cast tela. Vlastne iba na tu (haha) a cvicime s vahami. Vlastne iba s vahami.

Kde bereš inspiraci? Jak ve cvičení tak v navrhování?

C: Ve cvičeni urcite, to ze ma nas to bavi a mame nejaky ciel. A zakazdym ked nejaky ciel ideme si za tym aj keby tanky padaju. A potom ked aj ja mam tie dni, ze sa mi nechce si predstavim to co som do toho vlozila/vlozili tak by mi to aj bolo luto len tak s tym prestat. A v navrhovani. asi vsade naokolo. hlavne to čo chceme my a nevedeli sme to zohnať .. vzdy sa drzime jednoduchosti

Uvažuješ někdy nad návratem do školy? Klidně i do jiného oboru.

C: Zatial vobec nie , my sme dopredu vraveli ze odideme zo skoly. Aj v prvaku som vravela ze ja v 3 odchadzam haha tak sa to nejako aj naplnilo.

Jak snášíš kritiku ostatních? Setkáváš se často s nekonstruktivní kritikou?

C: Jasne ze ano , ale to bolo od malička □ci v skole ze si na nas zasadli ucitelky.. akoze je to niekedy take že mame len 17 a podla mna sme toho uz celkom dost toho dali uz len to pre mna vela znamena ze sme inspirovali 100ky dievcat k tomu aby sa mali radi. aby sa lsttihali a mali rady ake su. a isli si za snom. ale potom sa dostnaes do bodu kedy si povieš ze to nestoji za to, aj keby sa rozkrajas vzdy tu budu ludia co ti budu zavidiet, nenavidiet ta len tak a robit ti napriek. asi si to len netteba vsimat . je to dost otrepana veta. aj by som volakedy sa snazila vela veci ludom vysvetlit a byt "za dobre" a ale nestoji to za to, kazdy vidi a pocuje len to co chce.

Připravuješ aktuálně něco nového? Na co se můžeme těšit?

C: Ano 16. decembra mame fotenie na dalsiu kolekciu. V januari zacneme tocit na youtube (znova haha) a dalsie kolekcie.

Natálie Novotná, 1.D

Jak jsem ochořel

Na lidské tělo číhá řada nebezpečí. Jednak jsou to nelítostné bakterie a dotěrné bacily, kroužící všude kolem nás, aniž by byly potvůrky vidět. Dále pak člověka sužuje zledovatělý chodník, rychle jedoucí auto, vosa, zdánlivě klidná sopka, padající omítka, muchomůrka citronová, neléčená prodejná žena, moucha masařka a její věrná družka bleška tulačka. Organismus se těmto nástrahám a neřádstvu brání seč může. Člověk sám pak svému tělu pomáhá nepopulárními, ale přesto nutnými akty, jako je třeba dodržování hygieny, pravidelné cvičení, vyvážená strava, či cvičení proti stresu. Ať se ale člověk snaží sebevíc, vždy se najde maličkost, která ho zradí. Přesně jako tenkrát mě.

Seděl jsem v jedné zastrčené kavárničce, popíjel lahodné kapučíno a přikusoval sušenku ke kávě. Čekání na mou ženu mě otrávilo natolik, že jsem roztáhl ranní výtisk novin a začetl se do úvodního článku. „Nebezpečný virus se šíří celou zemí!“ hlásal hlavní titulek. To mě lehce znepokojilo, a proto jsem pokračoval ve čtení: „Virus neznámého původu označen jako dsDNA3802 (prozatím nebyl blíže identifikován) se nyní šíří přes naši zem. Virus má na svědomí již desítky nakažených, náchylné jsou především děti a senioři. Vědci se snaží nalézt účinný lék, zatím ovšem neúspěšně, proto varujeme všechny, aby dbali svého zdraví, nevycházeli zbytečně ven, popřípadě používali ochranné roušky. Pokud se u vás projeví příznaky jako zvýšená teplota, třes v končetinách, křeče, bolest hlavy či tik v obličeji (příznaky se nemusí nutně objevit všechny) navštivte okamžitě svého lékaře.“

To je na mě trochu moc. Prudce vstávám. „Bum! Křach!“ Křeslo, na kterém jsem ještě před malou chvílí seděl, se obrátilo nazad nohama vzhůru jako brouk převrácený na záda. Hrnek kapučína, sražený nárazem k zemi, leží roztříštěný na dřevěné podlaze, ještě teplé kapučíno pomalu zatéká mezi spáry. Lidé v kavárně zvědavě otáčejí hlavy, aby se podívali, co je to za kravál. Zhluboka se nadechuji, „…poslední nádech, nesmím ohrozit své zdraví,“ zní mi v hlavě. Zadržuji dech, přestávám dýchat. „Teď!“ pomyslím si. Na stolek pokládám bankovku s pěkně tučným dýškem za způsobené škody a utíkám ke dveřím. Otvírám je, běžím doprava rušnou ulicí dál ke svému bezpečnému bytu. Nedostatek kyslíku v mém mozku se zdá být překážkou. Začínám vidět rozmazaně, motá se mi hlava, přesto stále nedýchám. Začínají mě brnět prsty na nohou, brnění se přesouvá i do rukou. „Ach ne,“ pomyslím si, „jsem nakažen!“ Nohy mě zradily, padám k zemi, umírám.

Manželka dnes s oblibou vypráví tento příběh na návštěvách i rodinných sešlostech. Nejraději má tu část, kdy do děje zasáhla ona a našla mě svírajícího se v křečích na zemi uprostřed chodníku. Pravdou je, že ještě týden po tomto incidentu jsem odmítal vycházet z domu, otevírat okna či se jakkoli stýkat s lidmi, dokonce i se ženou jsem mluvil pouze přes ochrannou roušku. Teď už ale vím, že než začnu pociťovat příznaky neexistující nemoci, nejprve si ověřím, zda je informace pravdivá, či ne.

Miloslav Šimek – Jiří Grossmann – Dorota Špásová

VÁNOČNÍ JARMARK

Vánoční čas jsme zahájili jarmarkem. Celou školou provonila vánoční jídla, pití. Mimo toho se zde daly zakoupit i různé drobnosti - vánoční přáníčka, ale i ozdoby. Prodalo se toho mnoho, celý výtěžek byl věnován 15. 2. 2018 malému Eričkovi, který se pohybuje na vozíčku. V 9. měsíci mu byla zjištěna dětská mozková obrna, navíc trpí krátkozrakostí. Pro jeho léčení je tedy zapotřebí množství pomůcek, které stojí hodně peněz. Vánoční výtěžek činil 16. 000 Kč. Jsme rádi, že jsme mu alespoň trochu pomohli!

Eliška. 2. A

Little girl got lost
in the woods
they never found her
months went by
they still heard her cry
in the cold silent nights

-Zoz K.

Hoping I´d find my way
to where I´ve left my heart
I left you standing there
I ran into a stranger´s arms
heard heartbeat´s sound
he held it in his palms

-Zoz K.

And when the sun goes down,
the weight of the world will fall off my shoulders
and when the moon rises
nothing will hide from darkness

-Zoz K.

Bottle of whiskey in his hand
Sitiing ont he cold ground
He sees his own breath
"Where is she?" he says,
still looking at her grave
Tears in his eyes
It is freezing out there
"Where is she?" he asks again

-Zoz K.

O psech a lidech

Česko je země pejskařů a milovníků zvířátek všeho druhu, to si uvědomím vždy, když jdu do přírody a potkám dívku/chlapce bez partnera, ale s pejskem častěji než dívku s chlapcem/chlapce s dívkou bez pejska.

Znovu jsem si to připomněl při sledování pořadu pro kutily – a ejhle – Co dělat s pejskem v domácnosti? To byla otázka, která reportáží provázela.

Víte, co mám dělat s pejskem, když líná, tedy pouští chlupy všude? – Kupte si kartáček, vysavač, sběrače chlupů a snažte se. Výsledek je ale vždy nejistý – stejně se jich nezbavíte. Jo, a to nesmíte mít na ně alergii, pak si plaťte dlouholetou léčbu.

Co mám dělat s pejskem, když se občas, opravdu občas počúrá v obýváku? – Kupte si Savo, to vám zápach odstraní dočista dočista. A zápach ze Sava odstraníte levandulovým olejem a smrad z něj odstraníte … a tak dál až do úplného zbláznění.

A víte , pejskovi občas zapáchá z úst, ale co to povídám z tlamy/mordy – To už má asi pokročilou paradontózu, víte. Tak to si kupte, ale co to povídám – kupte mu žvýkací kost, nechte ho žvýkat a sliny, které zašpiní vaši podlahu/koberec vyperete přípravkem azur – pozor ale, musí to být na pejsky, ne pro lidi, to by vůbec na tu prasárnu nezabralo.

A ten pejsek občas má i špinavé packy, tak co s tím? – To já mám v předsíni koberec, zátěžový a tam je nechám vyhopsat a oni si ty pacičky očistí a pak mohou do obýváku skotačit.

A tak to šlo dál a dál – otázka typu pejsek a problém – odpověď – kupte si, udělejte, odstraňte… Ale jak redaktorovi, tak pejskařce utíkal jeden podstatný fakt – pes smrdí, prdí, líná, žere, hárá, rve se s ostatními psy o fenu, kadí, kde potřebuje, slintá a sežere všechno, na co přijde – protože je pes! Pes! Ne člověk!

A pokud chcete „psa, co je člověkem“, tak si raději najděte partnera/partnerku. Ti nemají blechy psí a nepotřebujete k procházce s nimi obojek! Baf

Buk

Pozor na změny

V posledních dnech jsme svědky zajímavého úkazu. Nemám na mysli přírodní jev, protože ten je řízen objektivními zákony, a ty, zaplaťpánbůh, nepodléhají lidské pýše, hlouposti, agresi a namyšlenosti.

V posledních dnech si zvykáme na to, že vše je možné! Je možné mít svůj názor na všechno, i když o tom nic nevíme. Je možné říci cokoli o druhém, i když je to nepravda a urážka. Je možné nedodržovat dopravní předpisy, i když někoho zabijeme, vždyť nás z toho právníci stejně vysekají. Je možné překrucovat dějiny, vždyť ty se bránit nemohou, i když ony nám to pak spočítají i s úroky. Je možné vypadat nezdravě, být „pod vlivem“, urážet okolí, i když lékařské zprávy hovoří o perfektním zdraví,i duševním. Je možné být přesvědčený, že v krabici od bot jsou boty, i když v ní policie najde úplatné milióny. Je možné někoho zabít a stát se celebritou a pojmenovat po sobě bonbóny, i když někdo řekl „nezabiješ…“

A tak to jde dál a dál. V Česku tomu říkáme demokracie a právní stát, „Že pravda a láska vítězí nad lží a nenávistí“ , říkáme tomu „Tady jsme doma“.

A tak si postupně a potupně zvykáme na změny – učiteli už se předem nevěří, zákon je pro blbce, kradnú všichni, koncentráky nebyly, Hitler byl frajer, estébák je nejoblíbenějším politikem, rodiče slouží svým dětem, Země je placatá, prezident je „šoumen“ a atlet a máme se hlavně dobře, protože jsme si nechali vykuchat mozky, srdce a žaludky!

Zvykejme si! Pravidla, která se osvědčila po staletí, již neplatí - je přece svobodné je odmítnout, máme na to „své právo“! Ale nějak mi tady chybí smysl pro slušnost, skromnost, ohleduplnost i povinnost k sobě i celku.

A mimo jiné – ve společnosti bez pravidel, kde všichni mají svoji pravdu, kde nerespektují práva druhých, se žít nedá!

Chce to změnu!

L.B.

ROZHOVOR S MARTINEM PTÁČKEM

Martin Ptáček, 21 let

Zájmy: hudba, cestování, sporty

Studuje VSRR – Vysoká škola regionálního rozvoje v Praze

Martina již dlouho sleduji na Instagramu. Má pestré fotky z cest a způsob jeho prezentace mě baví. Právě z těchto důvodů jsem ho požádala o rozhovor.

Kolika jazyky mluvíš? Nebo které se učíš? Stalo se Ti třeba někdy, že sis s lidmi vůbec neporozuměl?
„Na základní a střední škole jsem se učil anglicky a německy. Německy umím sotva základy, takže německy neumím. Ve škole jsem se hlavně učil anglicky, ale nejde říct, že by mě tam naučili mluvit. Jsem samouk, takže se snažím učit sám. Například při jízdě v metru J“

Setkal ses někdy s někým hodně nepříjemným? Nebo dokonce s někým, kdo Tě urazil?
„Musím říct, že jsem se v Evropě potkal jen s pozitivními lidmi, takže jsem s nikým neměl problém.“

Máš svůj zajetý typický plán, jak si rozvrhnout nový výlet/zájezd? (ohledně letenek, ubytování, jídla…)
„Předtím, než začnu něco plánovat, tak se kouknu, jak jsem na tom finančně. Moje cestování se odvíjí od letenek. Snažím se najít vždy ty nejlevnější. Je mi vcelku jedno, kam pojedu. Takže letenky vybírám i podle toho, jaké jsou na ně akce. Na ubytování jsem skromný a beru to jen jako nocleh. Nevadí mi spát na hotelu s více lidmi v jednom pokoji.“

Jel jsi někdy stopem? Pokud ano, neměl jsi strach?
„V Rakousku jsem jezdil stopem a ušetřil jsem. Lidi jsou ve světě hodní a nemají problém zastavit… Člověk tak může potkat zajímavé lidi a slyšet jejich příběhy. Určitě nedoporučuji samostatně holce, protože je tam riziko, že to nebude klidná jízda. Já cestuji s kamarádem, zatím jsme nikdy neměli žádný problém.“

Jezdíš na zájezdy s cestovkou, nebo pouze sám a s přáteli?
„S cestovkou jsem nikdy nejel. Je to zbytečně předražené. Hledám si letenky sám. Z počátku jsem cestoval pouze sám, ale teď už cestuji i s kamarády.

Tvůj nejhlubší, nejhezčí zážitek a cizokrajné jídlo, které jsi ochutnal?
„Nejvíce se mi líbilo v Lisabonu. Neuvěřitelné místo se spoustou nádherných památek. Nejsem typ, co by ochutnával nějaké speciality v dané krajině. Stravuji se normálně.“

Máš nějaké motto, moudro, či třeba 5 typů, které bys doporučil lidem, než vycestují?
„Určitě si všechno dobře naplánovat a připravit se. Zajistit si ubytování dopředu a mít vytipované místa, které navštívit. Každý by se měl i pojistit. Mám jeden citát, který mě baví: „Cestování je nejlepší inspirace.“

Natálie Kinclová, 1.A

Místo, na které se ráda vracím

Ospalé městečko na samém okraji Anglie, jehož břehy omývá často větrem rozbouřené moře. To je Brighton. Když se procházíte jeho spletitými uličkami, které lemují moderní i staré cihlové domy, bude vám připadat velice tichý a nenápadný. Jakmile ale vyjdete na hlavní třídu a spatříte blyštivé moře, jež se táhne až k obzoru, pocítíte divokost vln a opravdové kouzlo tohoto místa.

Už při mé první návštěvě mě Brighton naprosto nadchl. Kamínková pláž, kde tu a tam přistane křičící racek, který hledá něco k snědku a doufá, že najde alespoň drobeček, jenž tu zanechala rodina pořádající zde dnes piknik.

Většinu času zde fouká vítr, který čeří hladinu zpěněného moře, a cuchá vlasy dětem, které si hrají na pláži a soutěží o to, kdo najde nejhezčí oblázek. Vzduchem se line hudba a vůně jídla, a láká tak turisty, aby se přišli podívat na molo Brighton Pier, kde si mohou vyzkoušet nejrůznější místní pokrmy.

Avšak nejkrásnější věcí je na Brightonu jeho západ slunce, které se pomalu klaní k obzoru. Na hladině moře se odráží nebe, jež hraje všemi barvami. Vítr jako by najednou ustal a čas se zastavil v této dokonalé chvíli. Tento moment je jako stvořený pro čerstvě zamilovaný pár, který se prochází po pláži a tu a tam jejich bosé nohy pohladí příliv studeného moře. Dívka vyjekne a uskočí, chlapec ji popadne do náruče a jejich spokojený smích se rozléhá po pláži. Vše kolem dostalo oranžovorudý nádech a člověk by si myslel, že to ani není skutečné. Křik racků utichl a město jako by se odebralo k hlubokému klidnému spánku.

Toto místo si mě svou kouzelnou atmosférou naprosto získalo a navždy bude mým útěkem od reality.

MATURITNÍ PLES

Dne 3. 3. 2018 jsem dostala možnost zažít si to, jaké to je moderovat maturitní ples Anglického gymnázia. Celý večer jsem moderovala s paní učitelkou Mgr. Evou Kverkovou.

Všechny přípravy, které především zahrnovaly přípravu našeho projevu, zabraly opravdu mnoho času. Na všem jsme začaly pracovat s paní učitelkou ihned po Vánocích a poslední úpravy jsme dělaly ještě večer na plese. Musely jsme totiž zjistit mnoho informací a někteří dokonce chtěli změnit proslov ještě ten večer.

Sešly jsme se s paní učitelkou hodinu a půl před začátkem plesu, abychom si vše ještě jednou zkusily. Když bylo sedm hodin, vše začalo. Nejprve jsem ze začátku byla trochu nervózní, protože jsem ještě nikdy nemoderovala takhle velkou akci.

Po pár minutách jsem byla ale mile překvapena, že jsem přestala být nervózní. Během celého večera jsem se opravdu nezastavila, kromě dvou přestávek, kdy jsem se stihla tak akorát najíst a napít.

I když byl celý večer poměrně hektický, musím říct, že jsem neskutečně ráda za tuto možnost, kterou jsem dostala. Velmi si toho vážím.

Inika Šedivá

4. C

4.D

4.A

Nová louka

Byl to den jako každý jiný. Sedly jsme s mamkou do auta a jely ke koním. I přesto, že v mnoha ohledech to byl obyčejný den, bylo na něm něco speciálního. Měly jsme pouštět koně na novou louku, takové věci bývají hodně akční. Koně zkoumají nové místo a lítají po otevřeném prostoru. Těšila jsem se, až ty naše pitomce uvidím běhat.

Přijíždíme k výběhům a vystupujeme z auta. „Ahoj, Marti," zdravím trenérku a jdu si dát věci do skříňky. Mezitím přijíždí i Bára, veterinářka a majitelka kobylky Pasky a chvíli po ní Vašek, majitel valáška appaloosy Sunnyho. „Ahoj, Baru!" zdravím poněkud hlasitě. Ona mi věnuje rádoby velmi milý pohled a neochotně mi odpovídá: „No ahoj," - díky Baru, zase královna taktu. „Dobrý den," vycházím ze sedlovny a zdravím i Vaška, „Ahoj, Míšo," - divnej chlap, ale alespoň normální odpověď, ne jak od madam Pokorný. S parelkou a voďákem v ruce vyrážím do výběhu pro tu chlupatou obludu. Občas jí říkám i Shina. Když přicházím mezi koně, moje kobylka zvedá hlavu od trávy. „Ahoj, brouku," zdravím se s ní. Ona skloní hlavu zpátky k trávě a nevěnuje mi pozornost. „Jak jinak, že jo," směju se a přistupuju k ní. Ona hlavu znova zvedá a já jí přes nos natahuju ohlávku, nad žuchvou ji zavazuju uzlem, kterým bych neměla, ale jsem na ten správný moc líná a pomalu odcházíme z výběhu. „Nežer, ty…" houknu na ni a ona hodí hlavou nahoru. Když přicházíme nahoru, popadám čištění a drbnu z toho prasete, co si nechává říkat kůň, veškerý bahno. Kopyťákem pak beru kopyta. „Už se půjde, Marti?" ptá se mamka nervózně trenérky. „Ještě čekáme na Míšu," - po zaslechnutí svého jména zvedám hlavu od kopyta, „bude nás fotit, koně teda." „Tak to já nebudu," směju se a vracím se zpět k čištění koňských nohou. „Už je tady!" vykřikne Martina radostí a všichni pozorují stříbrnou oktávku, co právě zastavila u výběhu. Vystupuje z ní poměrně vysoká, mladá paní, krátké vlasy, brýle. Když přichází blíž, všímám si křivých zad, které trochu ruší její vzhled. „Ahoj, omlouvám se za zpoždění," - fajn, vypadá mile, „můžeme?" Všichni přikyvujeme, já beru koně, zbytek naší dnešní party ohlávky a vodítka. Cestou si Martina bere Thorgila, Bára Pastičku, Vašek Sunnyho a jdeme k louce. Zbytek stáda nás následuje. Jak se blížíme k louce, cítím vlnu energie, která se právě přelívá v Shině. Cítím, jak zrychluje krok a pozorně sleduje, co se děje před ní. Mamka jde k výběhu a otevírá ho, abychom mohli koně vypustit. Koně, které jsou volně, nabírají směr a cvalem se řítí na louku, ostatní v klidu stojí. Až na Shinu. Ta se mi v jedné chvíli vytrhává z ruky. S provazovkou na hlavě a voďákem vlajícím za ní běží na louku za přáteli. Ve mně se v tu chvíli pere několik pocitů a myšlenek. Viděla jsem nejedno zranění způsobené provazovkou. Je to poměrně nebezpečná věc a i při práci se s ní musí zacházet velmi jemně. V hlavě se mi promítají scénáře a obrázky toho, co by se teď mohlo stát. Snažím se ale zachovat chladnou hlavu a nedat nic znát. „To bude dobrý," říkám si v hlavě, ale nějak se mi tomu nechce věřit, „ona se za chvíli zastaví a sundám jí to, klid." Z myšlenek mě vytrhne mamka, „Hele!" vykřikne a kývne směrem k cválající kobyle. „Co?" zeptám se, nic zvláštního nevidím. „Už běží bez ohlávky." Přimhouřím oči a opravdu! Nic červeného na hlavě mého tmavě hnědého koně není. „Uf," v hlavě si utírám pot z čela a vydávám se hledat ohlávku na louce.

Za nedlouho ji najdu, zvednu a prohlížím ji, jestli je v celku. A kupodivu ano, přežila bez úhony a voďák taky. Házím si vodítko okolo krku a zasněně pozoruji koně cválající kolem. Ve chvíli, kdy Ben vykopne po Forkym a ten udělá prudkou otočku, aby se ráně vyhnul, chytám záchvat smíchu. „To není možný tohle to, pitomci." Je to krásný vidět je, jak jsou šťastný a užívají si svobody, alespoň takové, jakou my jim můžeme poskytnout. Cestou z výběhu už se incidentu s ohlávkou jen smějeme. Kdybych však ten den udělala na ohlávce uzel, jaký tam správně být má, a ne jen ten obyčejný, pravděpodobně by to velká zábava

nebyla. Ten by totiž tak jednoduše nepovolil, většinou mám problém ho povolit i já sama. Kobyla by mohla přijít o nos nebo celou čelist. Nikdy bych si to neodpustila.

Hušková

ŽÁKYNĚ AGYSU S KINBALLEM AŽ DO JAPONSKA

Kinball. Stále poměrně nový sport který se před pár lety dostal i do Česka a uchytil se hlavně tady u nás v Pardubicích. Je proto velkým úspěchem že se místní klub dostal i na něco takového jako bylo nedávné mistrovství kinballu v Japonsku. V následujícím rozhovoru s Natálií Paurovou (kapitánkou týmu a žákyní Agysu 1.D 2017/18) se dovíte něco o jejich týmu a o průběhu již zmiňovaného mistrovství.

-Kiyoko

K: Jaký je tvůj post v týmu?
N: Před rokem jsem byla zvolena kapitánem jak klubu, tak národního týmu. Jelikož jsem vůdčí typ a baví mě vše řídit, tak to v našem týmu funguje.

K: Kolik má váš klub členů?
N: Klub Kin-ball Pardubice má přes 70 členů.

K: Většinou se hraje se smíšenými týmy, ale na těchto vašich zápasech to bylo rozděleno na týmy holky a kluci zvlášť, nebo jak to kde je?
N: Tady v Česku se pořádají turnaje jako je třeba Inter 6 cup, Pohár starosty anebo mistrovství ČR škol a klubů, kde se hraje smíšeně. Až na světovém mistrovství hrají zvlášť muži a ženy. Před 3 roky ale můj otec navrhl i mistrovství mixů a tak se tak učinilo v Pardubicích.

K: Jak je váš klub starý?
N: Klub vznikl od té doby, co můj otec přivezl Kin-ball do Čech. Což bude tak 8 let.

K: Jak jsi se dostala ke Kin-ballu?
N: Přes tatínka když ho přivezl do Čech.

K: Mistrovství v Japonsku, jaké to bylo?
N: V Japonsku to byla velká věc. Mistrovství světa, kde jsme se my ženy i muži umístili na velmi slušných místech.

K: Takový výlet do Japonska není úplně levná záležitost. Jak jste to měly s placením? Museli jste si celou cestu a pobyt hradit sami nebo vás klub či někdo jiný aspoň trochu sponzoroval?
N: Ano, shánění peněz bylo opravdu těžké, jelikož náš stát nerad sponzoruje neznámé sporty. Několik peněz jsme sehnali na stránce Hithit, kde jsme toho sehnali celkem dost a z toho jsme zaplatili letenky a jídlo.

K: Proti komu jste třeba hrály?
N: Náš úplně první zápas na mistrovství byl s Belgií a Španělskem. Zápas jsme vyhráli s přehledem, jelikož my Češky ve hře vynikáme rychlostí a na to protihráčky nestačily.

K: Kde jste byli ubytovány? Byl vůbec čas na obdivování země vycházejícího slunce?
N: Pronajmuli jsme si apartmán uprostřed Tokia přes aplikaci zvanou "Airbnb", jelikož bylo ubytování skrz hotely drahé. Kvůli obdivování dech beroucího Japonska jsme vyrazili o týden dříve a celé si ho tak krásně prošli.

K: Kolik zápasů jste hráli?
N: Každý tým hraje v základní skupině 3 zápasy. Záleží pak na výsledku jestli jdete do semifinále a pak nakonec do finále. My s holkami jsme celkem uhráli 5 zápasů.

K: Co ostatní týmy? Všimla sis nějaké výrazné odlišnosti. Jiných technik. Způsob odpalu nebo že byli oproti vám rychlejší či naopak?
N: Každopádně jsou první Kanaďanky s kterými jsme hráli 3 zároveň poslední zápas. U jejich hry se postavíte na hřiště a nevíte, co se děje. Jsou neskutečně rychlé a mají silnější odpaly než muži. Druhé jsou každopádně Japonky, které jsou ještě rychlejší než Kanaďanky, ale mají o něco málo slabší odpaly. S nimi jsme hráli 7 zápas, ale stejně jako s Kanadou jsme neuhráli ani bod.

K: Věk soupeřů? (Byli tam velké věkové rozdíly?)
N: Věk soupeřů je různý. Opravdu nezaleží kolik vám je. Mistrovství světa je samozřejmě od 16, ale co jsme tak s holkami koukaly, tak náš tým tam byl nejmladší, jelikož našim holkám je v rozmezí 16-23 a třeba u Kanady bylo věkové rozmezí 24-44.

K: Jaký byl konečný výsledek?
N: Konečným výsledem bylo úžasné umístění mužů na 3. místě. Holky skončily na 5. což byl také velký úspěch.

K: Nějaké vlastní pocity, co by jsi chtěla dodat?
N: Hra v Japonsku byla pro mě úplně první zkušenost na mistrovství světa a moc se mi to líbilo. Kin-ball je pro mě jedinečný sport, který bych nevyměnila za žádný jiný.

VÝLET DO LONDÝNA

„Takže, všechno to začalo, když jsme byli se sestrou a tátou v Londýně.“ Všichni se na mě podívali, protože slovo Londýn za poslední týden ode mě slyšeli snad stokrát, a začali mě si ze mě dělat srandu. Já ale jsem i tak pokračovala, protože vím, že je to zajímalo, protože taková jsem. „Nooo, takže jsme byli v tom Londýně a já jsem tam už byla několikrát, takže jsem je tam provázela... No, a táta prostě řekl, že chce, ale ještě na tu nejznámější ulici – Piccadeli a mně se tam vůbec nechtělo, protože si říkám „to zase bude blbost“, ale tak co mám dělat, že jo?!“ Všichni propukli smích, protože jsem udělala ten vtipnej výraz. „No, a tak jsme tam nakonec šli a bylo to dobrý! Byl večer, a tak to svítilo a hodně lidí, a tak jsme se procházeli a táta zničeho nic - hele tamhle je čajna taun - a já úplně what?! Tam se mi nechce do nějaký číny a on pojďte, bude sranda… Tak okey, šli sme a teď to začalo!“ Změnila jsem hlas navážno a všichni se zase smáli. „Dělali jsme si hroznou srandu z toho, jak tam všichni měli na dveřích kvalitu jídla pět hvězdiček. A my jsme se sestrou šly před tátou a on za námi logicky. A táta mě najednou, objal, a řek mi – „…hele, za náma jde nějakej chlap, sleduju ho už od začátku ulice“ - no a my se sestrou hrozně vystrašený, protože jsme nevěděly, jako co se to děje! Nakonec jsme došli nakonec tý ulice a tam bylo hodně lidí, takže zatím dobrý!“ Odechla jsem si, ale všichni se zase začali smát – fakt nechápu, s kým se to kamarádím. „Takže jsme došli na konec tý ulice. Já a sis jsme sprintovaly na podzemku – jako ještě aby ne! No, a táta v klidu ještě se chtěl fotit a tak… Ale to asi nejvtipnější/nejdivnější – pak jsme všichni šli a já viděla fialovou, růžovou, žlutou, zelenou zmrzlinu, a tak říkám – počkejte, já si to chci vyfotit - a hádejte kdo tam obsluhoval! Ten chlap! Říkám vám, už nikdy nejdu do čajna taun!“

Alžběta Ragulová

GENDEROVĚ! POHLAVÍ JE PŘEŽITEK!

Kde **domov** můj,
kde **domov** můj?
Voda hučí po **lučinách,**
bory šumí po **skalinách**,
v **sadě** skví se jara **květ**,
zemský **ráj** to na **pohled**!
A to je ta krásná **země,**
země česká, **domov** můj,
země česká, **domov** můj!

Němci i Kanaďané změnili text národní písně. Nyní již je pohlavně vyvážen! A co Češi? Mají si kde hrát/brát? Podrobil jsem tedy naši píseň pohlavní kontrole – červeně – podstatná jména rodu mužského, zeleně – ženské pohlaví, tedy rod. A je to tu – 9:6 pro muže! Fúúúj Tyl! J. K. Tyle, styď se, ty šílený „mačo“! Dnes je přece 21. bezpohlavní století, pryč s nerovností! Přetextovááát!

A tak:

Kde **domovina** moje,
kde **domov** můj?
Vodák hučí po **lučinách**,
bory šumí po skalinách,
v zahradě skví se jara **květ,**
zemská rajská na **pohled!**
A to je to krásné ze mě,
země česká, **domov** můj,
země česká, **domov** můj!

Paráda – 7:7. A máme to! Konečně jsme **in!** Čti „blbové“!

Buk

SPOLUPRACOVALI:

Inika Šedivá

Eliška Pulkrábková

Natálie Novotná

Natálie Kinclová

Karolína Rejdová

Zuzana Ema Nádvorníková

Alžběta Ragulová

Michaela Hušková

Zoja Konstantinová

Miroslav Šimek

Jiří Grossmann

Dorota Špásová

Mgr. Martina Pokorná

Mgr. Ladislav Bukáček